

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **S. A.**
státní příslušností Republika Uzbekistán
trvale bytem U.
zastoupen obecným zmocněncem Mgr. Ing. P. K. C.
nar. X, státní příslušností Vietnamská socialistická republika
bytem P.

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 2. 2018 č.j. CPR-5256-2/ČJ-2018-930310-V244

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále též „správní řád“), zamítnuto odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 16. 12. 2017 č.j. KRPA-411073-26/ČJ-2017-000022 a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Tímto rozhodnutím správního orgánu prvního stupně bylo žalobci dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2. zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále též zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 2 let; počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských

států Evropské unie, byl stanoven v souladu s § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky; současně byla žalobci stanovena doba k vycestování z území České republiky do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí; podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců bylo rozhodnuto, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců.

2. Žalobce v žalobě namítal nesprávné právní posouzení zjištěného skutkového stavu a nešetření práv nabytých v dobré víře, jakož i porušení § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu. Podle žalobce důvod zahájení správního řízení o vyhoštění byl zcela nekonkrétní, což odporuje zásadě legality a poukazuje na možnou účelovost jednání správního orgánu. Správní orgán prvního stupně dle žalobce vydal své rozhodnutí, aniž by řádně zjistil skutkový stav, což ovšem nebylo jediným procesním pochybením. Žalobce dále v obecné rovině namítl porušení § 2 odst. 1 a odst. 4 správního řádu. Rovněž mělo dojít k porušení § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu, podle něhož si správní orgán nesmí učinit úsudek o tom, zda byl spáchán přestupek; správní orgán vycházel ze zjištění, že žalobce pobýval na území České republiky neoprávněně, přičemž neoprávněný pobyt je právě jednáním, které vykazuje všechny znaky přestupku dle § 157 odst. 1 písm. m) zákona o pobytu cizinců. Vzhledem k tomu, že správní orgán žádné řízení ve věci těchto přestupků nevedl, žalobce dovodil, že o těchto nebylo ani řádně rozhodnuto a zcela jednoznačně si o nich správní orgány učinily nezákonný úsudek. Žalobce dále namítl porušení čl. 3 odst. 3, čl. 10 odst. 2 a čl. 37 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále též „Listina“) s tím, že žalobce těchto svých práv využil, přičemž tato základní práva jsou bezpochyby nadřazena § 50 odst. 2 správního řádu. To, že žalobce využil těchto základních práv, má dle žalobce dopad na konečné rozhodnutí, jímž byla žalobci bezesporu způsobena újma.
3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě v plném rozsahu odkázal na argumentaci obsaženou v žalobou napadeném rozhodnutí, jakož i v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, přičemž navrhl zamítnout žalobu.
4. Soud o věci samé v souladu s § 51 odst. 1 větou první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s.ř.s.“), rozhodl bez jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem výslovně souhlasili.
5. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
6. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobce se dne 8. 11. 2017 dostavil ke správnímu orgánu prvního stupně s tím, že nemá platný pobyt. Předložil litevské vízum platné ode dne 16. 11. 2016 do 15. 11. 2017, s dobou platnosti 90 dní, přičemž přicestoval dne 18. 11. 2016 a již neodcestoval. Téhož dne bylo žalobci oznámeno zahájení správního řízení ve věci správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2. zákona o pobytu cizinců. Následně proběhl výslech žalobce, v jehož rámci na některé otázky správního orgánu prvního stupně odpověděl a na některé nikoliv. Podle závazného stanoviska Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 30. 11. 2017 č.j. KRPA-411073/ČJ-2017-000022 je vycestování žalobce do Uzbekistánu možné. Dne 16. 12. 2017 správní orgán prvního stupně vydal rozhodnutí č.j. KRPA-411073-26/ČJ-2017-000022, jímž žalobci dle § 119 odst. 1 písm.

c) bodu 2. zákona o pobytu cizinců uložil správní vyhoštění a stanovil dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 2 let; počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven v souladu s § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky; současně byla žalobci stanovena doba k vycestování z území České republiky do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí; podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců bylo rozhodnuto, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců. Správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí dospěl k závěru, že žalobce pobýval na území České republiky bez platného víza, ač k tomu nebyl oprávněn, ode dne 16. 2. 2017 do dne 8. 11. 2017. K odvolání žalobce žalovaný vydal žalobou napadené rozhodnutí ze dne 28. 2. 2018 č.j. CPR-5256-2/ČJ-2018-930310-V244, jímž odvolání dle § 90 odst. 5 správního řádu zamítl a původní rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.

7. Soud posoudil předmětnou věc následovně.
8. Podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2. zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.
9. Pokud jde o žalobcovy námitky o nedostatečném zjištění skutkového stavu a nesprávném právním posouzení zjištěného skutkového stavu a nešetření práv nabytých v dobré víře, jakož i námitku o porušení § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu, soud uvádí, že tyto námitky jsou ryze obecné, proto pouze obecně uvádí, že správní orgány v dostatečném rozsahu zjistily skutkový stav, přičemž neporušily § 2 odst. 4 (když z tvrzení žalobce nevyplývá, jak konkrétně měly správní orgány porušit zásadu, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly) ani § 3 správního řádu, jakož ani zásadu šetření práv nabytých v dobré víře ve smyslu § 2 odst. 3 správního řádu. Řádně zjištěnému skutkovému stavu pak odpovídalo adekvátní právní posouzení ze strany správních orgánů. Tyto velmi obecné žalobní námitky jsou proto nedůvodné.
10. Zdejší soud shledal nedůvodnou i žalobní námitku, že důvod zahájení správního řízení o vyhoštění byl zcela nekonkrétní. Jak vyplývá z oznámení o zahájení správního řízení správního orgánu prvního stupně ze dne 8. 11. 2017 č.j. KRPA-411073-15/ČJ-2017-000022, žalobci bylo oznámeno, že dle § 46 odst. 1 správního řádu se s žalobcem zahajuje správní řízení ve věci správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2. zákona o pobytu cizinců, přičemž v oznámení o zahájení správního řízení je dále uvedeno: „*Správní řízení ve věci správního vyhoštění je zahájeno na základě skutečnosti, že pobývá na území České republiky bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.*“ Zdejší soud má za to, že důvod uvedený v oznámení o zahájení správního řízení byl dostatečně konkrétní, neboť z něj jednoznačně vyplývá, pro jaký důvod (a dle kterého konkrétního zákonného ustanovení) bylo s žalobcem zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění.
11. Co se týče námitky, že správní orgány nebyly oprávněny si učinit úsudek o neoprávněném pobytu žalobce, jenž vykazuje všechny znaky přestupku dle § 157 odst. 1 písm. n) [žalobce měl patrně na mysli § 156 odst. 1 písm. f)] zákona o pobytu cizinců, ani tuto žalobní námitku neshledal soud důvodnou. V této souvislosti lze odkázat na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, kupříkladu na jeho rozsudek ze dne 26. 3. 2009 č.j. 9 As

32/2008-57: „Na základě výše citovaných úvah lze stručně shrnout, že správní orgán při vydání rozhodnutí o správním vyhoštění posuzuje naplnění podmínek stanovených zákonem č. 326/1999 Sb. Předmět řízení o přestupku (a stejně tak i jeho účel; viz rozsudek městského soudu) nelze ztotožňovat s řízením o správním vyhoštění vedeným v režimu zákona č. 326/1999 Sb. Ačkoli v obou věcech může dojít k posuzování shodných skutkových okolností, posuzované právní otázky jsou odlišné. Nelze se tak ztotožnit s právním názorem stěžovatelky, že správní řízení o vydání rozhodnutí správního vyhoštění je závislé na řešení předběžné otázky o přestupku. Tím, že správní orgány samostatně postupují v řízení o přestupku a o správním vyhoštění, ani neporušují základní zásady právního státu vyjádřené v člancích 2 odst. 3 Ústavy České republiky a 2 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, jak tvrdí stěžovatelka v kasační stížnosti. Takto vedená řízení naopak odpovídají povinnosti postupu správních orgánů v mezích stanovených zákonem.“

12. Na shora citované závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 9 As 32/2008-57 bylo opakovaně odkazováno i v pozdější judikatuře Nejvyššího správního soudu (srov. např. jeho rozsudky ze dne 23. 2. 2012 č.j. 9 As 102/2011-80 či ze dne 17. 12. 2014 č.j. 9 As 283/2014-33). Z uvedeného vyplývá, že vydání rozhodnutí o uložení správního vyhoštění nezávisí na předchozím vyřešení otázky, zda protiprávním jednáním cizince, které je důvodem pro jeho správní vyhoštění, byl či nebyl spáchán přestupek. Řízení o uložení správního vyhoštění a přestupkové řízení jsou samostatná a na sobě nezávislá řízení, což plyne i z rozdílné povahy opatření ukládaných správními orgány v těchto řízeních. Z těchto důvodů soud danou žalobní námitku neshledal důvodnou.
13. Žalobce rovněž namítal porušení čl. 3 odst. 3, čl. 10 odst. 2 a čl. 37 odst. 1 Listiny s tím, že žalobce využil těchto základních práv, což má mít dopad na konečné rozhodnutí, jímž byla žalobci bezesporu způsobena újma.
14. Podle čl. 3 odst. 3 Listiny nikomu nesmí být způsobena újma na právech pro uplatňování jeho základních práv a svobod. Podle čl. 10 odst. 2 Listiny každý má právo na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a rodinného života. V čl. 37 odst. 1 Listiny je pak stanoveno: „Každý má právo odeprít výpověď, jestliže by jí způsobil nebezpečí trestního stíhání sobě nebo osobě blízké.“
15. K žalobcově námitce lze obecně odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2015 č.j. 3 As 264/2014-25: „Šířeji pojaté právo občana odeprít výpověď pro nebezpečí trestního stíhání podle článku 37 odst. 1 Listiny základních práv a svobod je ústavní zásadou, která nepochybně platí v každém řízení napříč právním řádem (např. v občanském soudním řízení, ve správním řízení, v trestní řízení, v daňovém řízení, v řízení před Ústavním soudem); právo obviněného odeprít výpověď podle článku 40 odst. 4 Listiny základních práv a svobod se významně uplatňuje již jen v rovině trestního řízení či správního trestání.... Řízení o správním vyhoštění však, jak již městský soud vyložil, povahu trestního řízení nemá. Ústavní soud v nálezu ze dne 4. 12. 1997, sp. zn. III. ÚS 149/97 navíc vyložil, že právo odeprít výpověď nelze chápat absolutně tak, že by se mělo vztahovat k výpovědi jako celku. Při souvislé výpovědi je totiž umožněno, aby vyslychaná osoba (v posuzované věci svědek, pozn. Nejvyšší správní soud) ve své výpovědi pominula to, co (ze zákonem stanoveného důvodu) pokládá pro sebe (pro zákonem vyjmenované osoby) za nebezpečné; teprve tehdy, jsou-li kladeny upřesňující či doplňující otázky, přísluší oprávnění odpověď na ně odmítnout.“

16. Zároveň však platí, že využití možnosti odmítnout vypovídat (obecně vzato) nemá mít pro účastníka řízení o správním vyhoštění žádné negativní důsledky (srov. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 6. 1. 2016 č.j. 44 A 79/2015-49).
17. Zdejší soud dospěl k závěru, že skutečnost, že žalobce odmítl před správním orgánem prvního stupně odpovídat na některé otázky, pro něho neměla negativní důsledky. Správní orgán prvního stupně zrekapituloval otázky, na které žalobce odmítl odpovědět, a na s. 6 svého rozhodnutí ze dne 16. 12. 2017 uvedl: „*Pan Mgr. Ing. P. K. C. jako zmocněný zástupce účastníka řízení na závěr sepisovaného protokolu uvedl, že s ohledem na využití práva nevypovídat se k výše uvedeným otázkám písemně vyjádří v rámci svých možností do 10 dní, což v průběhu řízení neučinil. K tomuto správní orgán uvádí, že je zejména na samotném cizinci, aby přesvědčivým způsobem tvrdil, že v jeho případě existuje překážka bránící vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, případně o tom nabídl důkazy. Cizinec, jemuž hrozí vyhoštění, by se měl ochrany svých práv aktivně domáhat tak, aby v řízení mohlo být zjištěno a prokázáno, že chráněná práva budou realizací vyhoštění nepřiměřeně zasažena.*“ Žalovaný pak ke skutečnosti, že žalobce odmítl odpovědět na některé otázky při svém výslechu ze dne 8. 11. 2017, na s. 4 žalobou napadeného rozhodnutí toliko uvedl: „*V tomto ohledu je třeba také upozornit, (žalovaný na tomto místě zjevně vypustil spojkou „že“, pozn. Městského soudu v Praze) účastník řízení v rámci sepsání tohoto protokolu na značnou část položených otázek, zejména otázek týkajících se jeho pobytové historie na území České republiky, odmítl odpovědět.*“
18. Shora uvedené pasáže rozhodnutí žalovaného a správního orgánu prvního stupně podle závěru zdejšího soudu nezpůsobují jejich nezákonnost. Správní orgán prvního stupně a žalovaný pouze poznamenali, že žalobce na některé otázky odmítl odpovědět, aniž by tuto skutečnost hodnotili v neprospěch žalobce. Správní orgán prvního stupně pak pouze poznamenal, že je zejména na samotném cizinci, aby přesvědčivým způsobem tvrdil, že v jeho případě existuje překážka bránící vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, případně o tom nabídl důkazy, a že by se měl ochrany svých práv aktivně domáhat tak, aby v řízení mohlo být zjištěno a prokázáno, že chráněná práva budou realizací vyhoštění nepřiměřeně zasažena. Tento obecný závěr správního orgánu prvního stupně přitom lze považovat za správný a souladný s konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu, srov. např. jeho rozsudek ze dne 30. 8. 2017 č.j. 2 Azs 179/2017-38: „*Nejvyšší správní soud předně uvádí, že ačkoli je řízení o správním vyhoštění zahajováno z moci úřední (ex offio), nelze po příslušném správním orgánu požadovat, aby výhradně z vlastní iniciativy vyhledával a opatroval důkazy, které by mohly svědčit ve prospěch stěžovatele, tj. které by se týkaly i nepřiměřenosti tvrzeného zásahu vyhoštění do soukromého a rodinného života stěžovatele ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Je zejména na samotném cizinci, aby přesvědčivým způsobem tvrdil, že v jeho případě existuje překážka bránící vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, případně aby o tom nabídl důkazy. Lze pouze zopakovat, že cizinec, jemuž hrozí vyhoštění, by se měl ochrany svých práv aktivně domáhat tak, aby v řízení mohlo být zjištěno a prokázáno, že chráněná práva budou realizací vyhoštění nepřiměřeně zasažena (obdobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2012, č. j. 9 As 142/2012 - 21).*“
19. Co se týče žalobcem poukazovaného „*tvrzení správního orgánu, že 'je třeba konstatovat, že odmítavý postoj ke spolupráci se správním orgánem má, i s ohledem na povahu skutečností, k nimž se cizinec odmítl vyjádřit, významnou vypovídací hodnotu. Chování cizince v průběhu řízení může být jedním z momentů svědčících pro závěr, že jeho pobyt na území je rizikem z hlediska veřejného pořádku'*“, tato pasáž se v napadeném rozhodnutí žalovaného ani

v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nenachází. Námitka žalobce je tedy nedůvodná.

20. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.
21. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 4. května 2018

JUDr. Marcela Rousková v. r.
samosoudkyně